

αὐτὸς τὸ Γυμναστήριον εἶναι δημόσιον· καὶ εἶναι σφετερίσμος καθαρὸς ἡ εἰς Γυμναστικὸν μετατροπὴ του προϋπολογισμὸς προταθεὶς ὑπὸ τοῦ κ. Μαυροκορδάτου καὶ ψηφισθεὶς κατηναλώθη μόλις δὲ ἡμέσις, τοῦ ἀλλού ἡμέσεως τίς οἶδε εἰς ποῖα βοηθήματα καὶ ἐλένη ὑπὸ τῶν κραταιῶν σκέπην τοῦ κ. Παπαμιχαλοπούλου καταναλωθέντος.

Καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα ἡ ἀσκησίς τῶν μαθητῶν ὑπῆρξεν λίγαν εὐάρεστος, ἐπιτηδείως δὲ πολὺ ὑπὸ τοῦ κ. Φωκιανοῦ συνανεμίχθησαν καὶ αἱ στρατιώτιαι ἀσκήσεις. Αἱ ἀποουσιαὶ μόλις ἀποτελοῦσιν ἐν δέκα τοῖς ἑκατὸν χάρις εἰς τὸ κυνηγητῷ τοῦ διευθύνοντος καὶ τῶν διδασκάλων. Καὶ ἥδη τὰ Γυμνάσια τῆς Πρωτεούσης ἔχουσι μαθητὰς οἵτινες δύνανται νὰ παρουσιάσσωσιν ὅφιν ἐλευθέρου νέου. Πολλαν εὐγνωμοσύνην πρέπει νὰ αἰσθάνωνται οἱ γονεῖς εἰς τὸν κ. Μαυροκορδάτον καὶ τὸ προσωπικὸν τοῦ Γυμναστήριου, περιττὸν νὰ εἴπω μεν. Τῶν τέκνων των ἡ ὑγεία ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ ἐπερρώσθη, πολλὰ κακὰ συνήθειαι θά λητατώθησαν καὶ ὁ χαρακτήρ των ἥξατο ἀνδρούμεγος.

'Ἄλλ,' ὡς εἴπομεν τὸ πρᾶγμα θέλει συνέχειαν. 'Ο νῦν ὑπουργὸς τῆς Παιδείας οἷαν ἀνατροφὴν ἔδωκεν εἰς τὰ τέκνα του, τὴν αὐτὴν πρέπει νὰ ἀισθυμήσῃ καὶ διὰ τὰ τέκνα τῆς πατρίδος του. Πρέπει νὰ γίνωμεν διάγονοι ἵπποται διότι κινδυνεύομεν νὰ ἀποβελενδζωθῶμεν.'

Καὶ πρῶτον χρειάζεται ἴδιαίτερον διὰ τὰ Γυμνάσια Γυμναστήριον, ἵνα παραλάβῃ ἡ 'Ἐπιτροπὴ τῶν Ολυμπίων τὸ ὑπάρχον καὶ νὰ προωθήσῃ ἀποκλειστικῶς διὰ τοὺς φοιτητὰς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τοὺς πολίτας. 'Ἐπειτα ψήφισις προϋπολογισμοῦ τριπλασίου τοῦ ὑπάρχοντος.'

Καὶ κατόπιν ὑποχρεωτικὴ εἰσαγωγὴ τῆς ἀνοργάνου καὶ ἡμιοργανικῆς γυμναστικῆς εἰς ὅλα τὰ δημοτικὰ σχολεῖα.

Εὔτυχῶς εἰς τὴν γεννηθεῖσαν αὐτὴν ἀμιλλαν πρὸς ἀσθενῆ ἀπομίμησιν τῶν ἐνδόξων ἀθλητικῶν χρόνων τῶν προγόνων μας ἔχομεν καὶ ἔτοιμα διδακτικῶτατα συγγράμματα τοῦ παρ' ἡμῖν διακεκριμένου Διδασκάλου καὶ συγγραφέως τῆς Ξιφασκίας καὶ τῆς γυμναστικῆς κ. Ν. Πύργου. Οἱ δύο τόμοι τοῦ Παιδαγωγείης 'Ἀγρογάρου Γυμναστικῆς καὶ Παιδαγωγικῆς ἡμιοργανικῆς Γυμναστικῆς ἐκδοθέντες ὑπὸ τοῦ πρὸς διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων Συλλόγου εἶναι τελείωτα ἔγχειρίδια, τὰ δποῖα δχι μόνον ἐν τοῖς σχολεῖοις, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἴδιαν διδασκαλίαν δύνανται νὰ χρησιμεύσουν. 'Ο κ. Πύργος εἶναι ὁ μόνος παρ' ἡμῖν ἐνασχολούμενος μὲ τὴν θεωρίαν τῆς γυμναστικῆς' καὶ τὰ συγγράμματά του εἶναι προϊόντα ώρίμου καὶ πολυετοῦς μελέτης, οὐχὶ τυχαίων μεταφράσεων ἢ ἐπιτήδεια ἐρανίσματα. 'Εμφορεῖται ὑπὸ τῶν ὑγιεστέρων γυμναστικῶν ἀρχῶν, τὰς δποῖας μετὰ πολλῆς σαφνείας ἐκτίθησιν ἐν τοῖς προλόγοις του. Δύναται δὲ νὰ ἔργασθῃ καὶ ἀποτελεσματικῶτερον, ἀν διῆ διτὶ οἱ κόποι του δὲν θ' ἀποδῶσι μάτην, οὐχὶ πρὸς ὡρέλειαν αὖ τοῦ, ἀλλὰ πρὸς ὡφέλειαν κοινῆν. 'Αφοῦ μέχρι τοῦδε εἰργάσθη ἀπλῶς διὰ τὸ κέφι του καὶ ἐξ ἐμφύτου ἀδυναμίας πρὸς τοὺς τοιούτου εἴδους ἀγῶνας.'

'Δπόκειται εἰς τὸν ὑπουργὸν [καὶ τὴν βουλὴν ἐκ τῶν πρώτων ἔργων νὰ προτείνῃ ἐκεῖνος καὶ νὰ δεχθῇ αὐτη τὴν ἐπιστημονικὴν συστηματοποίησιν τῆς Γυμναστικῆς.'

Καλεσάν.

ΑΧ! ΤΙ ΚΡΙΜΑ.

Πόσο τώρα μετανοεόντων ποῦ δὲν είμαι στρατιώτης!

'Αχ! ἀν ἡμενα καὶ πάλι φανταράκι ζηλεύτω,

Θὲ νὰ πήγαινα στὴν "Αρτα παλληκάρι κι' ἔγω πρώτης, Δίχως ναῦλο νὰ πληρώσω οὔτε κάλπικο λεφτό. 'Αχ! τί κρίμα νὰ μὴν ἡμαι φανταράκι σὰν καὶ πρῶτα,

Νὰ περνῶ ζωὴ καὶ κόττα !

'Στὸν παληὸ καιρὸ ἐκεῖνο δπου ἡμουν 'γὼ φαντάρος, Είχε βάσανα κι' ἄγκαθια τοῦ σολντάτου ἡ ζωὴ, Τὸν ἐτρύμαζε ὁ ἵσκος τοῦ πολέμου δσάν χάρος, Καὶ ἔσκοψανε τ' αὐτιά του τοῦ πολέμου ἡ βοή. 'Αχ! τί κρίμα νὰ μὴν ἡμαι φανταράκι σὰν καὶ πρῶτα, Νὰ περνῶ ζωὴ καὶ κόττα !

Ποῦ ἡ δόξαις μας ἔκειναις; ποῦ καὶ τώρα τὸ Θησεῖο; Ποῦ ἔκειναις ἡ ἡμέραις καὶ ἡ ὥραις ἡ γλυκελαῖς; Ποῦ τοῦ γέρου Φιλοπάππου τὸ πανάρχαιο μνημεῖο; Ποῦ ἡ φεύτικαις ἡ μάχαις; ποῦ ἡ τόσαις τουφεκιῶν; 'Αχ! τί κρίμα νὰ μὴν ἡμαι φανταράκι σὰν καὶ πρῶτα, Νὰ περνῶ ζωὴ καὶ κόττα !

Πρωῒ βράδυ 'στὸ Θησεῖο μὲ τὸ δπλο καὶ τὸ σάκκο, Κάθε ὥρα 'στὸ ποδάρι, κάθε τόσο 'στὸ γραμμῆ, 'Επηδουσαμε μὲ φόρα κάθε δέμμα, κάθε λάκκο, Καὶ ἐτρώγαμε χαλάλι τὸ κατάμαυρο φυμί. 'Αχ! τί κρίμα νὰ μὴν ἡμαι φανταράκι σὰν καὶ πρῶτα, Νὰ περνῶ ζωὴ καὶ κόττα .

'Αχ! τί νειάτα ἥταν 'κείνα! .. μὲ τὸ δπλο εἰς τὰ χέρια 'Επροσμέναμ' ὥρα ὥρα ἔνα μάρε νὰ μὰς εἴποιν, Νὰ χημήσουμε 'στοὺς Τούρκους καὶ 'ζῆς Τούρκαις σὰν ζε- [Φτέρια], Καὶ οὲ δυδ ἀπ' τὰ σπαθῖκ μας σὰν ρεπάνια νὰ κοποῦν. 'Αχ! τί κρίμα νὰ μὴν ἡμαι φανταράκι σὰν καὶ πρῶτα, Νὰ περνῶ ζωὴ καὶ κόττα !

Μὲ τῆς δόξαις μου ἔκειναις ζῶ ὡς τώρα μοναχὸς μου, Αύταις μέσα εἰς τὸν νοῦ μας χύνουν οἰστρο ὑψηλό, 'Ωσαν δνειρο περνοῦνε κάθε ὥρα ἀπὸ 'μπρός μου, Τῆς κυττάζω, τῆς θυμοῦμαι, καὶ μὲ κάνουν νὰ γελῶ. 'Αχ! τί κρίμα νὰ μὴν ἡμαι φανταράκι σὰν καὶ πρῶτα, Νὰ περνῶ ζωὴ καὶ κόττα !

Τώρα γλέντι καὶ ράχατι, καὶ τρεχάματα καθόλου, Τώρα ζήτω καὶ εἰρήναις καὶ ρουκέταις καὶ χαρά, Καὶ κατάληψις τῆς 'Αρτας καὶ ἀργότερα τοῦ Βώλου, Δίχως φεύτικη καν μάχη καὶ δηδ ἀσφαιρα πυρά. 'Αχ! τί κρίμα νὰ μὴν ἡμαι φανταράκι σὰν καὶ πρῶτα, Νὰ περνῶ ζωὴ καὶ κόττα !

'Ω! ἀφῆστε με καὶ πάλι τὴ σπαθάρα μου ν' ἀρπάξω, 'Οχι διμῶς γιὰ νὰ κόψω δποῖον Τούρκο κι' ἀν εὔρω, Τὸ σπαθὶ τὸ θέλω τώρα κοτοπούλια γιὰ νὰ σφάξω, Καὶ χορτάτος νὰ φιλήσω τῆς σημαίας τὸ σταυρό. 'Αχ! τί κρίμα νὰ μὴν ἡμαι φανταράκι σὰν καὶ πρῶτα, Νὰ περνῶ ζωὴ καὶ κόττα !

Souris